

N:o 50.

Ank. till Riksd. kansli den 9 april 1897, kl. 4 e. m.

Utlåtande, i anledning af Kongl. Maj:ts proposition angående försäljning af tre till förra hospitalshemmanet $\frac{5}{8}$ mantal Stäfvie n:o 19 i Malmöhus län hörande lägenheter.

(I. A.)

I en till Riksdagen den 19 februari innevarande år aflåten och till statsutskottets förberedande behandling remitterad proposition (n:o 48) meddelas, hurusom, sedan vid uppskattning, som år 1896 hållits å förra hospitalshemmanet $\frac{5}{8}$ mantal Stäfvie n:o 19 i Stäfvie socken och Torna härad af Malmöhus län i och för egendomens förnyade utarrendering från den 14 mars 1899, fråga väckts om afsöndring och särskild föryttring af några till egendomen hörande lägenheter, domänstyrelsen i skrifvelse den 8 sistlidne januari understält nämnda fråga Kongl. Maj:ts pröfning och dervid öfverlemnad instrumenten öfver berörda uppskattning tillika med en af förste landtmätaren C. M. Carlqvist år 1895 öfver egendomen upprättad karta med beskrifning äfvensom yttrande af Kongl. Maj:ts befallningshafvande i länet jemte öfriga till ärendet hörande handlingar.

Af omförmälda handlingar inhemtades:

att egendomen vore genom fyra af serafimerordensgillet utfärdade kontrakt, deraf två utaf den 9 maj 1868 och två af den 15 oktober 1873, i fyra särskilda lotter utarrenderad till den 14 mars 1899 mot arrendefgifter, som för hvar och en af lotterna understege 200 kronor, men för alla lotterna tillsammans öfverstege 500 kronor om året;

att ifrågavarande arrendelotter tillkommit på det sätt, att egendomen, som i början af innevarande århundrade varit upplåten under ett arrende,

sedermåra efter hand blifvit af dess innehafvare försedd med åbyggnader för särskilda hushåll;

att egendomen innehålle en sammanlagd areal af 80 hektar 79,1 ar;

att af de till egendomen hörande samfålda egor följande utgjordes af med enskilda bostadshus bebyggda lågenheter och, såsom belågna afsides från de öfriga egorna i en trakt, der god tillgång till arbetsförtjenst förefunnes, af uppskattningsmännen ansetts låmpa sig för försålning, nemligen:

1) en å förenåmnda karta med n:o 104 betecknad egotrakt om 41 ar, saluvårderad till 400 kronor,

2) egotrakten n:o 105 om 1,9 ar, värderad till 100 kronor, samt

3) en lågenhet, bestående af egotrakterna n:is 107 och 108, om tillhopa 17 ar, saluvårderad till 200 kronor;

att de å kartan med n:is 109 och 110 betecknade egotrakter, belågna omkring 3 kilometer från egendomens öfriga egor och bestående af nyligen afdikad, men ej fullständigt torrlagd ångsmark om tillhopa 32,9 ar, som brukades samfåldt till alla fyra arrendelotterna, af uppskattningsmännen ansetts hafva nästan intet värde för egendomen, men deremot icke vara värdelösa för angrånsande egendomsegare, i följd hvaraf dessa egotrakter, som åsatts ett saluvårde af tillhopa 200 kronor och ett arrendevårde af 8 kronor, borde, enligt uppskattningsmännens åsigt, försåljas antingen å offentlig auktion eller genom infordrande af skriftliga anbud; samt

att innehafvarne af ofvannåmnda, med enskilda bostadshus bebyggda tre lågenheter erbjudit sig att af kronan inköpa, hvar och en den af honom bebodda lågenhet, mot erlåggande vid tillträdet den 14 mars 1899 af den beståmda köpeskillingen samt på i öfrigt i kongl. brefvet den 22 december 1893 stadgade vilkor.

Kongl. Maj:ts befallningshafvande, som, i likhet med uppskattningsmännen, ansett ifrågavarande hemmansdelar, hvilka, ehuru utarrenderade hvar för sig, vore att såsom en egendom anse, icke böra försåljas, utan å nyo utarrenderas, hade förklarad sig icke kunna biträda uppskattningsmännens förslag om försålning af egofigurerna n:is 109 och 110, enår dessa lågenheter icke vore af den beskaffenhet, som i kongl. brefven den 22 december 1893 och den 13 juli 1894 åsyftades. Deremot hade Kongl. Maj:ts befallningshafvande tillstyrkt öfriga förenåmnda lågenheter försålning till innehafvarne för åsatta pris.

För egen del hade domånstyrelsen betråffande sistberörda tre lågenheter hemstålt, att desamma måtte få från egendomen afsöndras samt försåljas.

I fråga åter om egotrakterna n:is 109 och 110 hade domånstyrelsen anført, att dessa, hvilka såsom ej ånnu genom den skedda vattenafledningen

fullständigt torrlagda icke kunde brukas såsom åker, af sådan anledning icke heller för närvarande lämpade sig att bebyggas såsom jordbrukslägenheter. Domänstyrelsen hade därför ansett nämnda egotrakter icke höra till antalet af sådana lägenheter, som enligt nu gällande föreskrifter borde afsöndras och särskildt föryttras, samt på grund deraf och då sannolikt vid nästa arrendeperiods utgång vattenafledningen hunnit verka derhän, att egotrakterna kunde odlas och för bebyggande användas, föreslagit, att ifrågavarande egotrakter måtte tills vidare i kronans ego bibehållas.

Med afseende å hvad sålunda i ärendet förekommit har Kongl. Maj:t nu föreslagit Riksdagen att medgifva, *dels* att följande till förra hospitalshemmanet Stafvie n:o 19 hörande, med enskilda bostadshus försedda lägenheter, nemligen: den å Carlqvists ofvan omförmälda karta med n:o 104 betecknade egotrakt om 41 ar, egotrakten n:o 105 om 1,9 ar samt den af egotrakterna n:is 107 och 108 bestående lägenhet om 17 ar måtte från egendomen afsöndras samt försäljas, en hvar till sin innehafvare, med tillträdesrätt den 14 mars 1899 mot erläggande vid tillträdet af den bestämda köpeskillingen, men utan skyldighet att till stamhemmanet erlægga årlig afgäld; *dels ock* att de medel, som genom ifrågavarande försäljningar inflöte, måtte, på samma sätt som köpeskillingarne för försålda mindre kronoegendomar, användas till inköp för kronans räkning af skogbärande eller till skogsbörd tjenlig mark.

Utskottet hemställer,

att Kongl. Maj:ts förevarande framställning må af Riksdagen bifallas.

Stockholm den 9 april 1897.

På statsutskottets vägnar:

CHR. LUNDEBERG.
